



fill DOMINICAL

CARTA DOMINICAL

† SALVADOR CRISTAU I COLL
Bisbe de Terrassa



Joves sants?

S'acostuma a dir que els joves són l'esperança del futur. I és veritat, perquè és l'etapa en què la vida està encara en construcció, és el temps de prendre decisions i una orientació per a tota la vida. És una etapa que es viu compartint i participant, gaudint i patint amb altres joves dels aspectes positius i dels que no ho són tant del món en què vivim. També és cert que, independentment de l'ambient i l'entorn social i cultural, aquesta és una època que es caracteritza per uns valors específics, unes fortaleses, i també unes limitacions.

Com a fortaleses característiques del jovent podem assenyalar la capacitat d'adaptació, especialment en l'actualitat en tot el que fa referència a la tecnologia; també la creativitat, la iniciativa i entrega, l'alegria, i comparteixen en general també una especial sensibilitat social. Com a mancances o limitacions podríem remarcar la sobresaturació d'informació que vivim, la dependència de les tecnologies, la pressió social i psicològica que provoca ansietat i depressions, la incertesa del futur per manca d'un treball estable i d'un habitatge digne. És com una etapa de desenvolupament en què conviuen potencialitats, aprenentatges i limitacions que depenen també de les circumstàncies socials i econòmiques de cada persona.

Però hi ha un aspecte que afecta especialment els joves i és la manca de referents en el moment actual. I precisament en el moment de la vida que, per ser persones en construcció és més necessari. De fet, sí que n'hi ha de referents: esportistes famosos, influenciadors, «youtubers», empresaris milionaris, artistes, etc. Però potser no són aquests els que més necessiten els joves, sobretot quan es tracta de referents superficials, mancats de contingut, de solidesa, d'autèntics valors. A més no po-



dem oblidar la influència de la crisi de la família, el materialisme i consumisme al qual estem tots sotmesos, la falta d'estructures socials i familiars consistents que ajudin en aquest projecte d'arribar a ser persones madures, que per a nosaltres els cristians, sabem que vol dir ser sants.

Això es pot veure en la set que manifesten especialment els joves, encara que també moltes persones adultes, de valors veritables, d'autenticitat, de criteris fermes. Ho hem pogut comprovar aquests dies passats amb la visita del papa Lleó XIV. Hem

vist que allà on ha anat el Sant Pare, joves de tots tipus s'han llençat a aclamar-lo, han escoltat amb atenció les seves profundes reflexions i missatges. Per això, reflexionant sobre els joves no podem oblidar que el veritable referent és Jesucrist, i hauré de presentar-lo així al món, com l'autèntic referent que Déu ens ha donat en el seu Fill fet Home. I cal recordar també els joves sants que hi ha hagut al llarg dels segles, com sant Carles Acutis per exemple, sant Pier Giorgio Frassati recentment canonitzats pel papa Francesc, i molts altres com santa Teresa de Jesús Infant.

Avui precisament, 21 de juny, l'Església celebra la festa d'un sant jove, sant Lluís Gonçaga, que és el patró de la joventut. Un noi del segle XVI, d'una família noble i important del nord d'Itàlia, però que va experimentar la crida a ser missioner i, renunciant a tot, va entrar molt jove a la Companyia de Jesús i va morir als 23 anys a Roma cuidant malalts de la pesta.

Sant Lluís potser és poc conegut entre els joves actuals, però ens ensenya algunes actituds i virtuts que són importants: una és la llibertat interior, llibertat per poder escollir Crist per sobre de tot i saber renunciar a les coses que ens impedeixen seguir-lo. A la llibertat interior, va unida la puresa de cor, que és una mirada neta sobre tota la realitat i també una capacitat d'estimar sense posseir. En un temps, com el nostre, on tantes persones són ferides per relacions en què els han utilitzat, on redueixen el seu cos a objecte de consum, el testimoni de sant Lluís és molt actual. Ens ensenya que un cor pur és capaç d'estimar més i millor Déu i els germans, amb una gran llibertat. I arribem a una quarta nota important de la vida de sant Lluís: la pregària i la relació amb Déu que el portà a una caritat molt concreta. L'amor a Jesús es va fer material en el servei als malalts i als que més ho necessitaven fins a donar la vida.

Necessitem referents, sí. Però tenim el més gran i principal que és Jesús, el Fill de Déu; i tenim també els sants, coneguts i desconeguts, testimonis i reflex de la immensa riquesa de Crist. Tots ells ens manifesten que l'acció de Déu és real quan ens deixem guiar pel seu Esperit Sant, perquè això és el que han fet els sants.



Escolta aquí
la carta
del Bisbe

ACTUALITAT



Una visita d'encoratjament i fe

He tingut la sort i el goig de participar en diferents actes amb motiu del viatge apostòlic del papa Lleó XIV, particularment a Montserrat i Barcelona, així com també a la Conferència Episcopal a Madrid.

Vaig saludar el Sant Pare a la trobada que va tenir amb tots els bisbes a la Conferència Episcopal. Va ser una salutació breu, ja que un darrera l'altre els bisbes ens anàvem presentant. El vaig saludar i li vaig que era el bisbe de Terrassa. Ell va correspondre a la salutació breument amb un assentiment de cap i un somriure.

Puc dir que han estat uns dies intensos, acompanyant el Successor de Sant Pere, el papa Lleó XIV.

El Papa ens ha deixat un missatge d'encoratjament per viure la fe en una societat actual com la nostra, amb totes les seves llums i ombres.

Estic segur que la seva paraula ha ressonat més enllà de l'Església i ha arribat a tothom amb la claredat que parla des del respecte a tots.

Mons. Salvador Cristau



ENTREVISTA

Lleó XIV davant la IA



RICARD MEJÍA-FERNÁNDEZ

L'encíclica *Magnífica Humanitas* està escrita en un llenguatge clar, precís i de fàcil accés per a tothom. La voluntat del papa Lleó era situar-la dins la tradició de la Doctrina Social de l'Església per afrontar els desafiaments tecnològics contemporanis —la intel·ligència artificial (IA)— i ho ha aconseguit. El professor Ricard Mejía-Fernández, doctor en Lògica i Filosofia, la valora molt positivament i la situa al nivell de la *Rerum Novarum*, del seu predecessor Lleó XIII.

Per què aquesta encíclica té una importància històrica?

Perquè el Papa és conscient que l'època que vivim actualment, marcada per la IA, no és una època qualsevol. Estem davant d'un canvi radical de les nostres vides i de la societat. Igual que Lleó XIII, arran de la publicació de la *Rerum Novarum*, va tenir força oposició, ara també hi haurà una certa discrepància interna a l'Església, pel fet de què es tracta d'una encíclica tan avançada.

Lleó fa un pas més que Francesc i parla de «revolució digital»...

Sí, ara Lleó XIV parla de revolució; per tant, estem parlant de quelcom disruptiu, de quelcom radical. Jo crec que el Papa és conscient d'això. A més a més, ha dit que l'Església ja no pot mirar a una altra banda, i que hem d'acollir aquestes noves tecnologies com una oportunitat d'evangelització. I en això, sens dubte, va molt més enllà que Francesc.

Davant de la IA, en quina situació es troben els més vulnerables?

El fet que el Papa hagi fet una encíclica sobre la IA dins del context de la Doctrina Social de l'Església ens diu que no pot haver-hi un vertader progrés tecnològic al marge del progrés de la humanitat, dels drets humans, de la dignitat i, sobretot, dels més vulnerables. Per tant, és clar que s'ha d'invertir molt en la IA, però sempre pensant en el principi de subsidiarietat: s'han de distribuir els recursos d'una manera que les persones que tenen dificultats econòmiques i de salut puguin ser ateses.

Oscar Bardají i Martí

GLOSSA

MN. JOSEP RAMON PÉREZ
Canonge de la Catedral de Barcelona

Un arbre que ens ensenya a viure en la presència de Déu

Un jove caminava en ple hivern per un parc gairebé buit. Els arbres estaven nus, sense fulles, aparentment morts. Es va aturar un moment i va pensar: «D'aquí a uns mesos, aquests mateixos arbres tornaran a omplir-se de vida». Aquella idea senzilla li va produir una pau inesperada. Enmig del fred i del silenci, va descobrir que la vida sempre torna, perquè Déu sosté el món amb el seu amor.

Una cosa semblant li va passar al germà Llorenç, un humil carmelita francès del segle XVII. Tenia uns 18 anys quan, contemplant un arbre sense fulles en ple hivern, va comprendre que, amb el pas del temps, tornarien a brotar les fulles, després les flors i finalment els fruits. Aquella observació tan simple va despertar en el seu cor una profunda confiança en la providència de Déu. Des d'aleshores, va viure convençut que el Senyor és present en tot moment i en totes les circumstàncies.

La vida del germà Llorenç no va ser fàcil. Abans d'entrar al convent va ser soldat i va conèixer la duresa de la guerra. Més tard, va exercir tasques senzilles, primer a la cuina i després reparant sandàlies. Tanmateix, va aprendre a convertir cada feina, per

humil que fos, en una ocasió per estimar Déu. El seu secret era molt senzill: viure sempre en la presència del Senyor, parlar amb Ell en allò quotidià i confiar en el seu amor.

Aquesta ensenyança continua sent molt actual. També avui podem descobrir Déu en les coses petites: en una posta de sol, en el cant dels ocells, en el silenci d'una església o en el somriure d'una persona que ens ajuda. No necessitem experiències extraordinàries. N'hi ha prou amb un cor atent, capaç de reconèixer els signes de Déu en la vida diària.

A les nostres parròquies de Barcelona i de tot Catalunya, hi ha moltes persones que viuen així la seva fe: pares i mares que eduquen els seus fills, voluntaris que serveixen els més necessitats, ancians que resen cada dia per la comunitat. Són creients senzills que, com el germà Llorenç, han après a descobrir la presència de Déu en allò ordinari.

Potser el Senyor també ens està parlant a nosaltres a través d'un petit signe, com aquell arbre d'hivern. Aprenguem a aturar-nos, a mirar amb fe i a confiar. Perquè, quan obrim el cor, fins i tot el més senzill pot convertir-se en un camí que ens porta a Déu.

LEX ORANDI, LEX CREDENDI

Jóvenes, amigos y testigos

HNA. M. DE LOS ÁNGELES MAESO ESCUDERO

Franciscana de los Sagrados Corazones

Hemos visto a la juventud vibrar con la estancia del Santo Padre entre nosotros. Jóvenes que alzan la mirada hacia Jesucristo e irradian alegría al sentirse miembros vivos de la Iglesia.

El Papa invita a la juventud a ser «valientes testigos de Cristo». El fundamento de este testimonio es la amistad con Él. «El testimonio cristiano nace de la amistad con el Señor crucificado y resucitado para la salvación de todos» (Mensaje para la XI Jornada Mundial de la Juventud, 7 de octubre de 2025).

Hace tres años, con motivo de la festividad de san Luis Gonzaga, el papa Francisco publicó un mensaje en el que pedía al santo, patrono de la juventud, su intercesión por «todos los jóvenes del mundo». Lo describía como un hombre «lleno de amor a

Dios y al prójimo. A pesar de haber vivido muchas incomprendiones y pesares, no perdió jamás su talante alegre ni su espíritu de lucha». Murió muy joven, a los 23 años, contagiado de peste mientras cuidaba a los enfermos, con la mirada puesta en el crucifijo y repitiendo el nombre de Jesús.

Hoy se cumplen cien años de aquel día en que el papa Pío XI lo declaró patrono de los jóvenes católicos.

Pedimos a María, la joven del *Fiat*, que ruegue por los jóvenes para que alcen la mirada al cielo y sigan a Cristo, centro de sus vidas. Jóvenes valientes, movidos por el amor y el servicio. Todos soñamos y necesitamos una Iglesia «llena de jóvenes alegres, valientes y entregados que regalen al mundo nuevos testimonios de santidad» (*Christus vivit*, 63).

Lectures de la missa diària i santoral

22. ■ Dilluns (lit. hores: 4a setm.)

[2Re 17,5-8.13-15a.18 / Sl 59 / Mt 7, 1-5]. Sant Paulí de Nola (Bordeus, 355 - Nola, 431), bisbe, ordenat prevere a Barcelona; sant Joan Fischer (1469-1535), bisbe de Rochester, card., i sant Tomàs More (1477-1535), pare de família i canceller d'Estat, mrs. a Anglaterra; beat Innocenci V, papa (1276).

23. ■ Dimarts [2Re 19,9b-11.14-21. 31-35a.36 / Sl 47 / Mt 7,6.12-14].

Sant Zenó, mr.; sant Josep Caffasso, prev. salesià; santa Agripina, vg. i mr. romana (s. III).

24. □ Dimecres, solemnitat del Naixement de Joan Baptista

[Is 49,1-6 / Sl 138 / Ac 13,22-26 / Lc 1,57-66.80]. Naixement de sant Joan Baptista, fill de Zacaries i Elisabet, parent i precursor del Senyor.

25. ■ Dijous [2Re 24,8-17 / Sl 78 / Mt 7,21-29].

Sant Pròsper d'Aquitània, bisbe; sant Guillem (†1142), abat; santa Oròsia, vg. i mr.

26. ■ Divendres [2Re 25,1-12 / Sl 136 / Mt 8,1-4].

Sant Pelai o Pelagi, noi mr. de la castedat, a Còrdova (925), nat a Galícia, venerat a Oviedo; sants Joan i Pau (Joanipol), germans mrs.; sant David, ermità (s.V); sant Josepmaria Escrivà de Balaguer (Barbastre, 1902 - Roma, 1975), prev., fund. Opus Dei; santa Perseveranda, vg.; beata Magdalena Fontaine, vg. i mr.

27. ■ Dissabte [Lm 2,2.10-14.18-19 / Sl 73 / Mt 8,5-17].

Sant Ciril d'Alexandria (370-444), bisbe i dr. de l'Església; Mare de Déu del Perpetu Socors, patrona de la Seguretat Social i del cos de sanitat; sant Ladislau, rei hongarès; sant Zoile, mr.; beat Tomàs d'Orvieto, rel. servita.

28. ■ † Diumenge XIII de durant l'any (lit. hores: 1a setm.)

[2Re 4,8-11.14-16a / Sl 88 / Rm 6,3-4.8-11 / Mt 10,37-42]. Sant Ireneu (s. II), bisbe de Lió i mr., deixeble de Policarp d'Esmirna; sant Pau I, papa (757-767); sant Argimir, monjo i mr.; santa Marcel·la, mr.





DIUMENGE XII DE DURANT L'ANY

Lectura del llibre de Jeremies (Jr 20,10-13)

Digué Jeremies: «Sento com parla la gent, em veig amenaçat de tots costats; diuen: Vosaltres que teniu amb ell un pacte d'amistat, denuncieu-nos-el, perquè el puguem denunciar; seguïu-lo de prop: potser es deixarà enganyar; llavors podrem apoderar-nos-en i venjar-nos d'ell. Però el Senyor em fa costat com un guerrer invencible; per això els qui em persegueixen cauran, no podran apoderar-se de mi, quedaran tan confosos del seu fracàs, que ningú no oblidarà mai més la seva vergonya. Senyor de l'univers que coneixeu a fons els justos, que penetreu tot l'interior dels homes: feu-me veure com feu justícia, ja que és a vós que jo he confiat la meua causa. Canteu al Senyor, lloeu el Senyor: ell salva la vida del pobre de les mans dels qui volen fer-li mal».

Salm responsorial (68)

R. Escolteu-me, Senyor, vós que estimeu tant.

Per vós, Déu meu, he d'aguantar els escarnis, / i abciro els ulls, avergonyit; / els meus germans em consideren foraster, / em desconeixen els meus familiars. / El zel del vostre temple em consumia, / i he hagut de rebre els insults dels qui us ultratgen. R.

A vós us prego, Senyor, / en aquesta hora propícia; / escolteu-me, Déu meu, vós que estimeu tant, / vós que sou fidel a salvar els amics. / El vostre amor, Senyor, vessa bondat; / mireu-me, responeu, vós que estimeu tant. R.

Se n'alegraran els humils quan ho vegin; / els qui busquen Déu sincerament diran: / «Tingueu llarga vida». / El Senyor escolta sempre els desvalguts, / no té abandonats els seus captius. / Que el lloïn el cel i la terra, els mars i tot el que s'hi mou. R.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (Rm 5,12-15)

Germans: Per obra d'un sol home entrà el pecat al món, i amb el pecat hi entrà també la mort, que s'estengué a tots el homes, donat que tots van pecar. Abans que la llei fos donada, el pecat ja existia en el món, encara que, mentre no hi ha llei, no consta quina és la pena dels pecats. Així i tot, la mort ja imperava durant tot el temps que va d'Adam fins a Moisès, fins sobre aquells homes que no havien transgredit cap precepte, com ho havia fet Adam. I Adam prefigurava l'home que havia de venir més tard. Però el do no té comparació amb la caiguda perquè, si tants han mort per haver fallat aquell tot sol, molt més ha abundat la gràcia de Déu i el do generós que s'ha estès a tants per la gràcia d'un sol home, Jesucrist.

✠ Lectura de l'Evangelí segons sant Mateu (Mt 10,26-33)

En aquell temps, Jesús digué als seus apòstols: «No tingueu por dels homes. No hi ha cap secret que tard o d'hora no sigui revelat; no hi ha res amagat que tard o d'hora no sigui conegut. Allò que us dic a la fosca, digueu-ho a plena llum, allò que us dic a cau d'orella, proclameu-ho des dels terrats. I no tingueu por dels qui maten només el cos, però no poden matar l'ànima. Tingueu por més aviat del qui pot perdre a l'infern tant l'ànima com el cos. ¿No venen dos pardals per pocs diners? Doncs, ni un d'ells no cau a terra si no ho permet el vostre Pare. Però a vosaltres, Déu us té comptats cada un dels cabells. No tingueu por: valeu més que tots els ocells plegats. A tothom que em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel, però a tothom que em negui davant els homes, també jo el negaré davant el Pare del cel».

Lectura del libro de Jeremías (Jer 20,10-13)

Dijo Jeremías:

«Oía la acusación de la gente: "Pavor-en-torno, delatadlo, vamos a delatarlo". Mis amigos acechaban mi traspié: "A ver si, engañado, lo sometemos y podemos vengarnos de él".

Pero el Señor es mi fuerte defensor: me persiguen, pero tropiezan impotentes. Acabarán avergonzados de su fracaso, con sonrojo eterno que no se olvidará.

Señor del universo, que examinas al honrado y sondeas las entrañas y el corazón, ¡que yo vea tu venganza sobre ellos, pues te he encomendado mi causa! Cantad al Señor, alabad al Señor, que libera la vida del pobre de las manos de gente perversa».

Salm responsorial (68)

R. Señor, que me escuche tu gran bondad.

Por ti he aguantado afrentas, / la vergüenza cubrió mi rostro. / Soy un extraño para mis hermanos, / un extranjero para los hijos de mi madre. / Porque me devora el celo de tu templo, / y las afrentas con que te afrentan caen sobre mí. R.

Pero mi oración se dirige a ti, / Señor, el día de tu favor; / que me escuche tu gran bondad, / que tu fidelidad me ayude. / Respóndeme, Señor, con la bondad de tu gracia; / por tu gran compasión, vuélvete hacia mí. R.

Miradlo, los humildes, y alegraos; / buscad al Señor, y revivirá vuestro corazón. / Que el Señor escucha a sus pobres, / no desprecia a sus cautivos. / Alábenlo el cielo y la tierra, / las aguas y cuanto bulle en ellas. R.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Romanos (Rom 5,12-15)

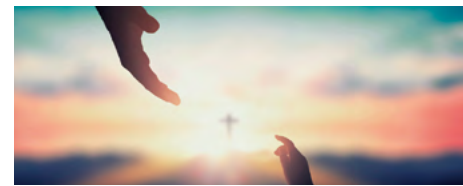
Hermanos: Lo mismo que por un hombre entró el pecado en el mundo, y por el pecado la muerte, y así la muerte se propagó a todos los hombres, porque todos pecaron... Pues, hasta que llegó la ley había pecado en el mundo, pero el pecado no se imputaba porque no había Ley. Pese a todo, la muerte reinó desde Adán hasta Moisés, incluso sobre los que no habían pecado con una transgresión como la de Adán, que era figura del que tenía que venir. Sin embargo, no hay proporción entre el delito y el don: si por el delito de uno solo murieron todos, con mayor razón la gracia de Dios y el don otorgado en virtud de un hombre, Jesucristo, se han desbordado sobre todos.

✠ Lectura del santo Evangelio según san Mateo (Mt 10,26-33)

En aquel tiempo, dijo Jesús a sus discípulos: «No tengáis miedo a los hombres, porque nada hay encubierto, que no llegue a descubrirse; ni nada hay escondido, que no llegue a saberse. Lo que os digo en la oscuridad, decidlo a la luz, y lo que os digo al oído, pregonadlo desde la azotea. No tengáis miedo a los que matan el cuerpo, pero no pueden matar el alma. No; temed al que puede llevar a la perdición alma y cuerpo en la "gehenna". ¿No se venden un par de gorriones por un céntimo? Y, sin embargo, ni uno solo cae al suelo sin que lo disponga vuestro Padre. Pues vosotros hasta los cabellos de la cabeza tenéis contados. Por eso, no tengáis miedo: valéis más vosotros que muchos gorriones. A quien se declare por mí ante los hombres, yo también me declararé por él ante mi Padre que está en los cielos. Y si uno me niega ante los hombres, yo también lo negaré ante mi Padre que está en los cielos».

COMENTARI

Crida a la confiança



MN. JOAN RODRÍGUEZ I GÓMEZ

Canonge de la Catedral de Barcelona

L'expressió «No tingueu por», o les seves variants, es repeteix 365 vegades a la Bíblia, tant a l'Antic Testament com al Nou Testament (Js 41,10; Dt 31,6; Lc 1,28; Mt 10,31; 28,3...). Es pot dir que és com el fil conductor de la «Història de la Salvació».

Al llarg de la vida tothom es troba amb problemes de diferents ordres: econòmics, la mort de persones estimades que han deixat un gran buit, tal vegada estimem i no ens sentim estimats, fem el bé i ens donen mal... Aquests problemes, i molts altres, ens poden entristir. Malgrat això, res d'aquest món és etern i sempre podem recuperar l'alegria. Ho diu la saviesa popular: «no hi ha mal que cent anys duri». A vegades les coses es presenten molt negres i, llavors, més que mai, és necessària la fe en Déu. Especialment davant la mort.

Les invitacions a no tenir por ens recorden que la por és un mal. Un mal dels homes, dels pobles i de les institucions humanes. La por mossega la llibertat i pot arribar a devorar-la. La por és un mal i no la vol ningú. Jesús, a l'Evangelí d'avui, repeteix tres vegades la sentència: «No tingueu por» (Jn 10,26-30). La primera vegada diu que no hi ha res a amagar. La segona vegada diu que la persecució només pot matar el cos. La tercera vegada sona com una crida poderosa a la confiança: Déu és l'únic autor de la Creació i de la Història de la humanitat. Encara recordo, perfectament i nítidament, la veu potent de sant Joan Pau II a l'inici del seu pontificat l'any 1978: «Non abbiate paura! Aprite, anzi spalancate le porte del cuore a Cristo» (No tingueu por. Obriu de bat a bat les portes del cor a Crist). Sortosament encara continua ressonant en moltes oïdes. Fou una crida valenta, coratjosa i esperançada.

Jesús allibera de la por, com de les forces ocultes del sobrenatural, dels descobriments científics i tècnics, de les tenebres. Diu: «No tingueu por dels homes» (Mt 10,28). És, potser, el més difícil d'aconseguir. Per vèncer la por cal ser home o dona de fe en el Pare provident i en l'home que és imatge i semblança de Déu Creador (Gn 1,26). Fe en la llum, fe en la veritat i en la força de la paraula.

L'Església, santa per l'Esperit i alhora pecadora pels seus fills, els homes i dones que la formem, es troba també amb el mal de la por. Quan ho reconeix i ho confessa, fa un acte de valentia i es converteix. El que passa és que, a vegades, sembla que la por es disfressi de prudència, de diplomàcia, d'habilitat... Creiem de debò les paraules de Jesús!



VIDA DIOCESANA

Agenda

Diumenge 21 de juny, a les 12.30 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Pau de Terrassa.

Divendres 26 de juny, a les 19.30 h. Confirmacions a la parròquia de Sant Martí de Cerdanyola.

Dissabte 27 de juny, a les 19 h. Confirmacions a la parròquia de Sant d'Asís de Sabadell.

Diumenge 28 de juny, a les 11 h. El bisbe Salvador presideix la Missa a la parròquia de Sant Pau de Rubí amb motiu del cinquantè aniversari de la seva creació.

processó pels carrers el diumenge 7 de juny. A la Catedral va presidir els actes Mn. Fidel Catalán, vicari general. Divuit grups van elaborar catifes de flors en un recorregut seguit per nombrosos fidels.



Els delegats episcopals reflexionen sobre la sinodalitat. El Consell Episcopal i els delegats han reflexionat sobre la sinodalitat i la seva aplicació en el treball de les delegacions en la seva reunió del dia 5 de juny. Es va

destacar la importància de la formació, la missió evangelitzadora i la coordinació diocesana. També es van preparar les Jornades Transmet sobre l'era digital i la intel·ligència artificial.



Trobada de final de curs de catequistes. El Santuari de la Salut va acollir, el divendres 12 de juny, la trobada de fi-



nal de curs dels catequistes, organitzada per la Delegació Episcopal de Catequesi. Mn. Santi Collell agrai la seva tasca en l'acompanyament dels infants i adolescents en la fe. La trobada va incloure una reflexió sobre aquest acompanyament a la llum de les paraules del papa Lleó XIV.



Coneix més sobre l'actualitat de la diòcesi aquí

Confirmacions

Divendres 5 juny, a la parròquia de Sant Pere d'Octavià. 45 joves i adults.



Notícies

Celebració del Corpus. A moltes parròquies es va celebrar el Corpus amb

CARTA DOMINICAL

† **SALVADOR CRISTAU COLL**
Obispo de Terrassa

¿Jóvenes santos?

Suele decirse que los jóvenes son la esperanza del futuro. Y es verdad, porque es la etapa en que la vida está todavía en construcción, es el tiempo de tomar decisiones y una orientación de por vida. Es una etapa que se vive compartiendo y participando, disfrutando y sufriendo con otros jóvenes de los aspectos positivos y de los que no lo son tanto del mundo en el que vivimos. También es cierto que independientemente del ambiente y el entorno social y cultural, ésta es una época que se caracteriza por unos valores específicos, unas fortalezas, y también unas limitaciones.

Como fortalezas características de los jóvenes podemos señalar la capacidad de adaptación, especialmente en la actualidad en todo lo referente a la tecnología; también la creatividad, la iniciativa y entrega y la alegría. También cabe destacar que comparten, por lo general, una especial sensibilidad social. Como carencias o limitaciones podríamos remarcar la sobresaturación de información que vivimos, la dependencia de las tecnologías, la presión social y psicológica que provoca ansiedad y depresiones, la incertidumbre del futuro por falta de un trabajo estable y de una vivienda digna. Es como una etapa de desarrollo en la que conviven potencialidades, aprendizajes y limitaciones que dependen también de las circunstancias sociales y económicas de cada persona.

Pero existe un aspecto que afecta especialmente a los jóvenes y es la falta de referentes

en el momento actual. Y precisamente en el momento de la vida que, para ser personas en construcción, es más necesario. De hecho, sí que hay referentes: deportistas famosos, «influencers», «youtubers», empresarios millonarios, artistas, etc. Pero puede que no sean estos los que más necesitan los jóvenes, sobre todo cuando se trata de referentes superficiales, carentes de contenido, de solidez, de auténticos valores. Además, no podemos olvidar la influencia de la crisis de la familia, el materialismo y consumismo al que estamos todos sometidos, la falta de estructuras sociales y familiares consistentes que ayuden en este proyecto de llegar a ser personas maduras, que para nosotros los cristianos sabemos que significa ser santos.

Esto puede verse en la sed que manifiestan especialmente los jóvenes, aunque también muchas personas adultas, de valores verdaderos, de autenticidad, de criterios firmes. Lo hemos podido comprobar estos días pasados con la visita del papa León XIV. Hemos visto que allá donde ha ido el Santo Padre, jóvenes de todo tipo se han lanzado a aclamarle, han escuchado con atención sus profundas reflexiones y mensajes. Por eso, reflexionando sobre los jóvenes no podemos olvidar que el verdadero referente es Jesucristo, y deberemos presentarlo al mundo como el auténtico referente que Dios nos ha dado en su Hijo hecho Hombre. Y recordar también a los jóvenes santos que ha habido a través de

los siglos, como san Carlos Acutis por ejemplo, san Pier Giorgio Frassati recientemente canonizados por el papa Francisco, y otros muchos como santa Teresa del Niño Jesús.

Hoy precisamente, 21 de junio, la Iglesia celebra la fiesta de un santo joven, san Luis Gonzaga, que es el patrón de la Juventud. Un chico del siglo XVI, de una familia noble e importante del norte de Italia, pero que experimentó la llamada a ser misionero y renunciando a todo entró muy jovencito en la Compañía de Jesús y murió a los 23 años en Roma cuidando a los enfermos de la peste.

San Luis puede ser poco conocido entre los jóvenes actuales, pero nos enseña algunas actitudes y virtudes que son importantes: una es la libertad interior, libertad para poder escoger a Cristo por encima de todo y saber renunciar a las cosas que nos impiden seguirle. A la libertad interior va unida la pureza de corazón, que es una mirada limpia sobre toda la realidad y también una capacidad de amar sin poseer. En un tiempo, como el nuestro, en el que tantas personas son heridas por relaciones donde los han utilizado, donde reducen su cuerpo a objeto de consumo, el testimonio de san Luis es muy actual. Y llegamos a una cuarta nota importante de la vida de san Luis: la oración y la relación con Dios que le llevó a una caridad muy concreta. El amor a Jesús se hizo material en el servicio a los enfermos y a quienes más lo necesitaban hasta dar la vida.

Necesitamos referentes, sí. Pero tenemos el mayor y principal que es Jesucristo, el Hijo de Dios; y tenemos también a los santos, conocidos y desconocidos, testigos y reflejo de la inmensa riqueza de Cristo. Todos ellos nos manifiestan que la acción de Dios es real cuando nos dejamos guiar por su Espíritu Santo, porque esto es lo que han hecho los santos.



BISBAT DE TERRASSA

SEGUEIX-NOS A LES XARXES SOCIALS!!!

